

Милан Вучићевић

ПАПИРИЋИ, ПЛАВЕТ

1

књига музеја

мраморни прсти Богомајке — дуги, глатки,
сјајни... и препланули, храпави, топли —
„оне менструалне”... јабланови поред
пута, месец оштро златно лепљив

прашњава
плава
влакна
језера
таписерије

сјајни
мамљиво
мемљиви

облаци
блатњаве таљиге пуне грожђа

узлетелом враном клизе зраци
невидљивог сунца: ... иконица
Благовести: тамне гукe чемпреса,
њихов устремљени мир, док о н а,

притиснута црном драперијом, удише
светлосну млеч анђела

р е ч

давни

ореол светлотихог побожног
умозрења

2

шок свесџи

... искусна сањивост. расушено дно тракторске
приколице. усевн. њихова соба. зелено плаво
небо иконе. чудна жеља да се на пустињском
песку иза свеца појави ждребе у светлом
касу (ведрина без утехе)... ганут стрњиштима
и ћутањем сина, распричач се о песми којом
желим да сачувам наше утонуће у сан, док му
милујем с в е т л е п р с т и ћ е. али,
уместо радости коју сам очекивао, дечак ме
погледа зачуђено, бојажљиво и са досадом.
али тата, рече, шта је то са твојим очима,
моји прсти не светле, погледај, и рашири их...
*свејле... као сџабла и брдо (џлавей), у чијем
се џодножју, у џећини, надносе џасџири, клече
мудраци, мезгре дисања око божанског даха
у видљивом...*

руј,
усевн...

3

лабудови

*жар на врху цигаретџе, захваљујући џодмуклој
благосџи машџе, џојрима црвену боју сунца
које се џодиже изнад џамних лейњних џоља.
џокушавам да савладам одврајностџи. џурџурну
загушеностџи обзорја. рџи. џлећа мушкараца,
џљускање весала...*

ономе ко долази у посету шеснаестогодишњој,
неизлечиво болесној рођаци, лако падају на
памет бездане мисли...

страх се, уморно, лепи за зелено плаво златне
пејзаже, који тињају на зиду сеновитог
предсобља... ови лабудови, помислих, гомиле
белих гљивица које се ужасно брзо множе.

ускоро ће јој прекрити лице, косу, груди,
стомак, колена. и, у сутон, једва да ћу је
назирати испод огромне пирамиде блиставе
плесни

йахуље

ослушкујем сойсйвени кашаљ,
свейлосну
йомаму
мозга
уйробе

ниче шойлина ййица над
снегом

наглом
слашћу

дах
свейлосй
йара

безмерје снежне
йрисносйи...

йродире

врисак
(угљенисано
(укус
чаја
лахори

нейцима:

йамно
злаййни
расйвор
свеййх
леййних
сасушења))

свемир
йозни

йреогромно
обиље

као йег
вешам га
о дах
којим

нисам

4.

одломци осирва

... знам каква ме светлост чека горе крај камених
гомила... стрми врт после пљуска. зимско сунце.
облаци, обратнице тишина, кротке астралне јаловине.
самостански зид — као жлезде девица висе лимунови...
светлост удаљених кућа једва допире овамо, до рта,
где се шумно отварало море, ваљајући кукавне
одблеске ране самоће. спуштам се каменитом падином.
нигде живе душе. плажа, сивило, два чамца ољусканих
бокова. врховима прстију притиснух очне капке,
миле речи: *земљица, смирај, озарје, сумрачак, шкољ...*

свејлосћ обједрих, иако се сенке прелише...
немоћан да мирно снатрим о сребрној пучини, стенама
које влажно искре мудрост спасених, журно одлазим.
остављајући пешчани жал, огољено обзорје да
нехајно, нетакнуто,

сјајка
грезне